

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **MULTIAGRO v.o.s. Slatina**, IČO: 15030342
se sídlem Slatina 116
zastoupený advokátem MUDr. Mgr. Ivanem Langerem
se sídlem Praha 1, Purkyňova 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2018, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2018, č. j. X, a rozhodnutí Policejního prezidia ze dne 22. 9. 2017, č. j. X, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobce MUDr. Mgr. Ivana Langra, advokáta.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení 2. a 3. výroku v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen 2. a 3. výrok rozhodnutí Policejního prezidia ze dne 22. 9. 2017, č. j. X. 2. výrokem uvedeného rozhodnutí správní orgán I. stupně shledal, že žalobce spáchal správní delikt podle § 76d odst. 1 písm. d) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, (dále jen „zákon o zbraních“) tím, že porušil povinnost držitele zbrojní licence stanovenou § 39 odst. 1 písm. e) zákona o zbraních, a přechovával zbraně a hlavní části zbraně ve skladu zbraní č. 9 a č. 15 a předmětné vozidlo, přestože nezajistil podmínky pro zabezpečení zbraní proti zneužití, ztrátě nebo odcizení. Spáchání uvedeného správního deliktu bylo prokázáno od blíže neurčené doby do provedení Ohledání způsobu zabezpečení zbraní a střeliva. 3. výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo shledáno, že žalobce spáchal správní delikt podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních tím, že porušil povinnost držitele zbrojní licence stanovenou § 39 odst. 1 písm. m) zákona o zbraních a § 73a odst. 7 zákona o zbraních tím, že nezaznamenal v Centrálním registru zbraní každou změnu stavu zbraně bezodkladně po fyzickém převzetí nebo jiné skutečnosti zakládající změnu stavu, nejdéle však do 2 dnů. Jako výchozí datum byly stanoveny dny 1. 2. 2015 a 2. 2. 2015.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobce namítal, že správní orgány v případě správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních vycházely z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Uvedl, že v případě skladu č. 9 z žalovaným odkazované fotodokumentace, případně samotného kontrolního protokolu nelze dojít k závěru, že v tomto skladu bylo uloženo střelivo, zbraně a munice. Během kontroly docházelo k manipulaci se zbrojním materiálem, včetně jeho přesunů v rámci areálu. Z tohoto důvodu dospěly správní orgány k závěru, že části zbraní, které se měly nacházet ve skladu č. 9, jsou na tomto místě umístěny trvale, byť tomu tak být nemělo.
3. Tvrdil, že k dalšímu nesprávně zjištěnému skutkovému stavu došlo v případě hodnocení zabezpečení objektu č. 15. Dle žalobce kontrolním orgánem pořízená fotodokumentace osvědčuje jeho tvrzení, že se nejedná o objekt určený ke skladování zbrojního materiálu, ale o místo, kde dochází ke kontaktu s klienty za účelem prezentace nabízeného sortimentu, na které se nevztahuje povinnost technického zabezpečení dle § 58 odst. 4 zákona o zbraních. Za účelem objasnění skutkového stavu navrhl žalobce žalovanému provést důkaz výslechem svědků. Navržený důkaz žalovaný neprovedl, čímž dle žalobce porušil § 50 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Dle žalobce nelze pouze na základě kontrolního protokolu, případně jeho přílohy č. 1 dojít k závěru, že v objektu č. 15 došlo k uložení zbraní uvedených v příloze č. 12 kontrolního protokolu. V příloze č. 12 je sice uveden soupis zbraní, ale není již jasné, kdo a kdy přílohu vytvořil, což podstatně ztěžuje ověřitelnost údajů v ní uvedených.
4. Dále žalobce namítal, že odpovědnost za správní delikt podle § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních zanikla dle § 77 odst. 3 tohoto zákona. Uvedl, že z výrokové části rozhodnutí vyplývá, že se kontrolní orgán o spáchání deliktu dozvěděl nejpozději provedením Ohledání způsobu zabezpečení zbraní a střeliva dne 6. 5. 2015. Od tohoto data tak počala plynout subjektivní lhůta pro zahájení řízení o správním deliktu. Řízení však bylo zahájeno až dne 10. 5. 2016, kdy bylo žalobci oznámeno zahájení řízení. Žalobce nesouhlasil s žalovaným, že promlčecí lhůta počala plynout až od okamžiku, kdy se

příslušný útvar policie o uvedeném správním deliktu dozvěděl, neboť kontrolní a správní orgán je totožný. Argument žalovaného, který váže počátek plynutí subjektivní promlčecí lhůty na předání předmětných informací, vede k závěru, že je na kontrolním orgánu, kdy předá informace, které zjistil v rámci kontroly, správnímu orgánu, čímž může být promlčecí dobu za spáchaný správní delikt prodlužována do nekonečna.

5. Rovněž tvrdil, že absence časového vymezení spáchaného skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí je závažným pochybením, které by mělo vést ke zrušení tohoto rozhodnutí. Dle žalobce vymezení skutku s ohledem na čas jeho spáchání je významné nejen z hlediska případného promlčení odpovědnosti za spáchaný přestupek, ale též i např. z pohledu zásady ne bis in idem. Žalobce měl za to, že správní orgán I. stupně měl ve svém rozhodnutí uvést, zda se nejedná o trvalý správní delikt, či pokračování ve správním deliktu, případně zda se nejedná o hromadný správní delikt.
6. Dle žalobce měla na posuzování materiální stránky správního deliktu vliv skutečnost, že v době, kdy se vedla u žalobce kontrola, docházelo ke stavebním úpravám, což nebylo správními orgány zohledněno.
7. Ke správnímu deliktu podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních žalobce uvedl, že je třeba vzít v potaz, že kontrola probíhala u žalobce v poměrně krátké době poté, co byl novelizován zákon o zbraních, který zavedl nový elektronický systém pro evidenci zbraní. S ohledem na počet zbraní a munice bylo pro žalobce obtížné dostat nově vzniklé povinnosti. Přesto však žalobce vynaložil veškeré úsilí, aby dané povinnosti dostal. K tvrzení žalovaného, podle kterého neuvedl žádné faktické okolnosti, které by mu bez jeho přičinění ve splnění předmětné povinnosti bránily, žalobce uvedl, že počet 4 613 ks zbraní a 4 117 000 ks munice je pádnou okolností. S ohledem na celkový počet zbraní, se tak jedná o pochybení, kterému není možné nikdy zabránit. Proces zadávání údajů do nově zavedeného systému registru zbraní nemohl být prováděn automatizovaně, ale pouze prostřednictvím ručního přepisu údajů. Z tohoto důvodu pak chybovost vždy musí zákonitě nastat. S ohledem na počet položek, u nichž došlo k pochybení ve vztahu k celkovému počtu zbraní, měl žalobce za to, že správní orgány měly posoudit uvedený správní delikt pomocí materiálního korektivu, kdy k naplnění skutkové podstaty nepostačuje pouhé naplnění formálních znaků skutkové podstaty, ale i materiální hledisko. Byť si žalobce uvědomoval, že šlo o 11 kusů hlavních částí zbraně a jeden kus zbraně, nelze právě s ohledem na množství údajů, které bylo nutno zadat do centrálního registru zbraní, nezohledňovat pravděpodobnou míru pochybení.
8. Dále uvedl, že ve výroku č. 3 prvostupňového rozhodnutí je uvedena tabulka zbraní a hlavních částí zbraní, které nebyly vedeny v centrálním registru zbraní (dále jen „CRZ“) a v průběhu kontroly byly do tohoto registru dopsány. Žalobce tvrdil, že se nemohl dopustit správního deliktu dle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních, neboť žalobce tyto zbraně nabyl před 1. 7. 2014, tj. před účinností daného ustanovení, přičemž k žádné změně stavu u něho nedošlo a tím nemohla vzniknout povinnost k zaznamenání takové změny. Na tyto zbraně se pak vztahovala pouze povinnost vyplývající z přechodných ustanovení novelizovaného znění zákona o zbraních (čl. II), v rámci nichž měl žalobce pouze povinnost zapsat tyto zbraně do CRZ. Tento správní delikt však byl spáchán 1. 10. 2014, tedy prvním dnem, kdy nebyly zbraně v rozporu s příslušným ustanovením v centrálním registru zbraní zapsány. Dle žalobce tak odpovědnost za tento správní delikt zanikla dne 1. 10. 2017, tj. po uplynutí 3 let od spáchání deliktu dle § 77 odst. 3 zákona o zbraních. Žalobce měl za to, že závěr žalovaného o povaze tohoto deliktu jakožto trvalého je

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nesprávný, neboť v tomto případě se nejedná o trvalý správní delikt, neboť ten vyžaduje aktivní jednání ze strany osoby, která svým jednáním naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu.

9. K části výroku prvostupňového rozhodnutí, kde jsou uvedeny zbraně, které byly vedeny v centrální registru zbraní, ale nebyly dohledány při kontrole, uvedl, že tyto zbraně byly do registru zapsány v zákonem stanovené lhůtě. Všechny zbraně pak byly správnímu orgánu předloženy fyzicky a žalobce se tak nedopustil správního deliktu.
10. I v případě deliktu dle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních měl žalobce za to, že došlo k promlčení jeho odpovědnosti dle § 77 odst. 3 zákona o zbraních. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se kontrolní a zároveň správní orgán o uvedeném správním deliktu dozvěděl nejpozději dne 2. 2. 2015, když tento den označil jako „výchozí datum“, tj. počátek protiprávního stavu. Subjektivní lhůta tak uplynula dne 2. 2. 2016, přičemž správní orgán zahájil řízení dne 10. 5. 2016.
11. I v případě deliktu dle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních měl žalobce za to, že ve výroku rozhodnutí nebyl dostatečně vymezen okamžik spáchání správního deliktu.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

12. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
13. V případě správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních se žalovaný neztotožnil s tvrzeními žalobce ohledně nesprávně zjištěného skutkového stavu. Dle žalovaného jsou tato tvrzení v rozporu s kontrolním protokolem. Z bodu 5. kontrolního protokolu vyplývá, že ve skladu č. 9 bylo uloženo víc než 20 kusů zbraní kategorie A, B a C, střelivo a munice, kdy jsou tyto skutečnosti spolehlivě doloženy jak obsahem samotného kontrolního protokolu, tak i jeho přílohami č. 1 a č. 6. a v nich obsaženou pořízenou fotodokumentací.
14. Ohledně námitek týkajících se stavu zabezpečení objektu č. 15 žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že uvedený objekt nemusel být zabezpečen. Ustanovení § 58 odst. 4 zákona o zbraních ve spojení s § 39 odst. 1 písm. e) tohoto zákona stanovuje všem držitelům zbrojní licence skupiny A až J jednoznačnou povinnost zajistit podmínky pro zabezpečení zbraní nebo střeliva proti zneužití, ztrátě nebo odcizení podle § 50b a § 58 odst. 2 až 7 zákona o zbraních. Tuto povinnost byl žalobce povinen respektovat. Jednání žalobce tak nemělo žádnou oporu v zákoně o zbraních. Protože ani případné využívání objektů ke kontaktu s klienty nemělo vliv na hmotněprávní posouzení věci, žalovaný k provedení žalobcem navrhovaného výslechu svědků nepřistoupil.
15. K žalobcem tvrzenému zániku odpovědnosti žalovaný uvedl, že řízení o správním deliktu podle § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních bylo orgánem I. stupně zahájeno včas dne 10. 5. 2016. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, které bez zákonného podkladu ztotožňuje kontrolní orgán provádějící kontrolu dodržování ustanovení zákona o zbraních s orgánem Policie České republiky, který byl příslušný k projednání jím spáchaných správních deliktů podle zákona o zbraních. Dle žalovaného nelze slučovat a vzájemně zaměňovat kontrolní orgán a příslušný útvar Policie České republiky, a to s odkazem na povinnost mlčenlivosti stanovenou § 20 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), (dále jen „kontrolní řád“), a na zásadu spolupráce kontrolních orgánů se správními orgány ve smyslu § 25 odst. 4 uvedeného zákona. V uvedeném případě je dle žalobce třeba za dobu, kdy se příslušný útvar policie o předmětném správním deliktu dozvěděl,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

považovat okamžik, kdy mu byly předmětné informace skutečně předány - za takový okamžik nelze považovat zjištění skutečností zakládajících podezření ze spáchání správního deliktu žalobce. Opačný výklad by naopak byl v rozporu s obecně závaznými právními předpisy.

16. Ke správnímu deliktu podle § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních žalovaný uvedl, že se jedná o správní delikt trvající povahy, kdy jeho skutková podstata podle své dikce vyžaduje, aby pachatel vyvolal a dále udržoval protiprávní stav spočívající v nevytvoření podmínek, aby zbraň nebo střelivo byly zabezpečeny proti zneužití, ztrátě nebo odcizení způsobem uvedeným v § 50b a § 58 odst. 2 až 7 zákona o zbraních. Pro časovou identifikaci je z hmotněprávního hlediska relevantní odstranění uvedeného protiprávního stavu, z hlediska procesně právního pak okamžik zahájení správního řízení pro správní delikt. Uvedeným datem je procesní vymezení správního deliktu spolehlivě provedeno. Žalovaný měl za to, že v uvedeném případě orgán I. stupně nebyl při dostatečném časovém vymezení jím projednávaného jednání povinen explicitně uvést, že se jedná o trvající správní delikt, kdy taková povinnost není uložena žádným obecně závazným právním předpisem.
17. K žalobcem tvrzenému nezohlednění uváděných stavebních úprav žalovaný konstatoval, že uložená povinnost ve smyslu § 39 odst. 1 písm. e) zákona o zbraních v plném rozsahu trvá i při provádění žalobcem tvrzených stavebních úprav a z povahy věci nemá vliv na společenskou škodlivost spáchaného jednání. Jedná se toliko o okolnost při páčání správního deliktu, která nemá žádný vliv na následek, resp. účinek spáchaného správního deliktu.
18. K tvrzení žalobce, že v případě správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, žalovaný sdělil, že žalobce neuvedl žádné faktické okolnosti, které by mu ve splnění předmětné povinnosti i při vynaložení veškerého úsilí, bránily. Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 4 As 123/2014, případné liberační důvody musí prokazovat obviněný ze správního deliktu. Žalobce v uvedené věci žádné aktivní úsilí neprokázal, žádným způsobem nedoložil ani neuvedl. Za aktivní úsilí nelze považovat pouhý poukaz na vysoký počet žalobcem držených zbraní a „více než obtížnou“ právní úpravu. Žalobce byl právní úpravou plně vázán.
19. K další námitce týkající se tvrzení, že předmětné zbraně, které žalobce nabyt předem dnem 1. 7. 2014, byl do CRZ povinen zapsat pouze na základě čl. II bodu 4. zákona č. 170/2013 Sb., uvedl, že ze strany žalobce se jedná o dezinterpretaci ustanovení zákona o zbraních. Žalobci jako držitel zbrojní licence byla § 39 odst. 1 písm. m) zákona o zbraních uložena povinnost zapisovat údaje o zbraních kategorie A, B nebo C a střelivu do těchto zbraní, na které nemá vydán průkaz zbraně, a černém loveckém prachu, bezdýmném prachu a zápalkách do centrálního registru zbraní. Skutečnost, že čl. II. bod 4. zákona č. 170/2013 Sb. ukládá držitel zbrojní licence povinnost do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona zapsat do centrálního registru údaje o všech zbraních kategorie A, B nebo C, na které nemá vydán průkaz zbraně, střelivu do těchto zbraní, černém loveckém prachu, bezdýmném prachu a zápalkách, které má ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona zapsány ve svých příslušných evidencích, tak neznamená, že žalobce nebyl vázán povinností podle § 39 odst. 1 písm. m) zákona o zbraních. Pokud tedy žalobce předmětné zbraně neměl vůbec zapsány v CRZ, jednal v rozporu s § 39 odst. 1 zákona o zbraních a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Protiprávní jednání žalobce tedy nespočívalo v tom, že předmětné zbraně do centrálního registru zapsal po uplynutí lhůty stanovené čl. II bodem 4. zákona č. 170/2013 Sb., ale v tom, že je do centrálního registru zbraní nezaevidoval vůbec.

20. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že se v uvedeném případě nejedná o trvalý delikt. Uvedl, že pokud držitel zbrojní licence ve smyslu § 76 odst. 1 písm. d) zákona o zbraních nevytvoří podmínky tak, aby zbraň nebo střelivo byly zabezpečeny proti zneužití, ztrátě nebo odcizení způsobem uvedeným v § 58 odst. 2 až 7 o zbraních, vyvolá tím trvalý protiprávní stav, který z povahy věci trvá až do jeho odstranění.
21. Ohledně zbraní, o nichž žalobce tvrdil, že nebyly předmětem správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních, jelikož byly vedeny v CRZ, ale nebyly dohledány při kontrole, žalovaný uvedl, že podle § 73a odst. 8 písm. a) bod 3. zákona o zbraních se do evidence CRZ mj. zapisují údaje o zbraních, střelivu, černém loveckém prachu, bezdýmném prachu a zápalkách, včetně kategorie zbraně, uvedení místa jejich uložení včetně údajů identifikujících konkrétní objekt, ve kterém jsou zbraně, střelivo, černý lovecký prach, bezdýmný prach nebo zápalky uloženy, nepostačuje-li k jeho jednoznačnému určení uvedení adresy provozovny. Pokud tedy žalobce nepředložil na výzvu kontrolního orgánu zbraně, které byly uvedeny jako nacházející se v předmětné provozovně, kde probíhala kontrola, tak je třeba mít za to, že se v ní nenacházely a tudíž k nim v CRZ byly uvedeny nesprávné údaje o provozovně žalobce, kde byly uloženy. Uvedené skutečnosti tedy skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních spolehlivě naplňují.
22. Ve vztahu k námitkám žalobce, které směřují k promlčení správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních, žalovaný odkázal na výše uvedené s tím, že k promlčení předmětného správního deliktu tedy nedošlo.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
24. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 75 odst. 2 písm. a) bod 1 zákona o zbraních při výkonu kontroly nad dodržováním tohoto zákona u držitelů zbrojních licencí a provozovatelů střelnic k podnikatelským účelům je kontrolním orgánem Policejní prezidium u držitelů zbrojní licence skupiny C, pokud provádějí zahraniční obchod se zbraněmi nebo střelivem nebo mají provozovny na území, které přesahuje působnost krajského ředitelství policie, nebo u držitelů zbrojní licence skupiny K.
 - Podle § 77 odst. 4 zákona o zbraních správní delikty právnických nebo podnikajících fyzických osob podle tohoto zákona v prvním stupni projednávají kontrolní orgány podle své příslušnosti k výkonu kontroly stanovené v § 75 odst. 2.
 - Podle § 77 odst. 3 zákona o zbraních odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.
25. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

26. Soud se předně zabýval námitkou zániku odpovědnosti žalobce za předmětné správní delikty podle § 77 odst. 3 zákona o zbraních, tj. otázkou, zda došlo k zahájení řízení o předmětných správních deliktech do jednoho roku ode dne, kdy se o něm správní orgán dozvěděl. Při posouzení této námitky soud vyšel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011-115. V uvedeném usnesení dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že správní orgán se „dozví“ o porušení dnem, kdy soustředí onen okruh poznatků, informací a důkazních prostředků, z nichž lze na spáchání deliktu usoudit. Není rozhodující, zda v tento den již byl zpracován kontrolní protokol, ani zda tyto poznatky byly analyzovány a posouzeny se závěrem, že delikt byl spáchán a kým. I když výše uvedené závěry vyslovil Nejvyšší správní soud ve věci porušení cenových předpisů, zdejší soud neshledal žádný důvod se od těchto závěrů jakkoliv odchýlit, neboť je ve své podstatě řešena naprosto totožná problematika, tj. otázka, kdy se správní orgán o porušení zákona o zbraních dozvěděl.
27. S ohledem na shora uvedené závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011-115, neobstojí závěr žalovaného, že za okamžik, kdy se příslušný útvar policie o předmětných deliktech dozvěděl, je nutno považovat okamžik, kdy mu byly předmětné informace skutečně předány, a nikoliv zjištění předmětného kontrolního orgánu.
28. V projednávaném případě bylo správním orgánem, který byl oprávněn podle § 75 odst. 2 písm. a) bod 1 zákona o zbraních provést kontrolu, Policejní prezidium. Policejní prezidium bylo zároveň podle § 77 odst. 4 ve spojení s § 75 odst. 2 zákona o zbraních správním orgánem, který byl oprávněn o správních deliktech žalobce rozhodnout v prvním stupni. Podmínku „dozvědět se“ je tak nutno vázat na Policejní prezidium jako takové, a nikoliv případně na jeho nižší organizační jednotky. Právě tomuto útvaru, nikoliv případně nižším organizačním jednotkám byla dle § 75 odst. 2 a § 77 odst. 4 zákona o zbraních svěřena pravomoc na úseku zbraní a střeliva dle zákona o zbraních. Je pak výlučně interní záležitostí Policejního prezidia, jakým způsobem je upravena organizační struktura tohoto útvaru a vzájemná spolupráce mezi jednotlivými organizačními jednotkami. Nelze přičítat k tíži účastníkům řízení, že konkrétní organizační útvar Policejního prezidia se o případném správním deliktu dozvěděl později než jiný organizační útvar téhož orgánu. S ohledem na shora uvedené a pro vyjasnění veškerých pochybností soud uvádí, že následně v textu bude pro označení Policejního prezidia používat pouze označení prvostupňový orgán.
29. V případě správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. d) zákona č. 119/2002 Sb. má soud za to, že prvostupňový orgán soustředil poznatky, informace a důkazní prostředky, ze kterých bylo možno usuzovat na možné spáchání tohoto správního deliktu nejpozději dne 6. 5. 2015. V uvedený den byla prvostupňovým orgánem ukončena část kontroly, která u žalobce probíhala od 3. 2. 2015 do 6. 5. 2015 a která spočívala v ohledání způsobu zabezpečení zbraní a střeliva. Téhož dne pak byla vypracována i zpráva z tohoto ohledání (viz příloha č. 1 k protokolu ze dne 15. 10. 2015, č. j. X). Na výše uvedeném závěru nemůže nic změnit skutečnost, že ohledání způsobu zabezpečení zbraní a střeliva je zachyceno na hlavičkovém papíru Krajského ředitelství policie Pardubického kraje. Předmětnou kontrolu provedli a zprávu vypracovali por. Ing. P. S. a nrap. P. D., jako členové kontrolní skupiny prvostupňového orgánu. Ostatně jak por. Ing. P. S., tak nrap. P. D. byli pověřeni k vykonání kontroly jako členové kontrolního orgánu, kterým byl prvostupňový orgán (viz pověření ze dne 30. 1. 2015, č. j. X, respektive rozšíření kontrolní

skupiny ze dne 2. 2. 2015, č. j. X). Skutečnost, že výše jmenovaní byli členy kontrolní skupiny prvostupňového orgánu, dokládá protokol ze dne 15. 10. 2015, č. j. X, ve kterém jsou por. Ing. P. S. a nrap. P. D. uvedeni jako členové prvostupňového orgánu. Soud tak neměl žádné pochybnosti o tom, že výše jmenovaní při provádění ohledání způsobu zabezpečení zbraní a střeliva byli součástí prvostupňového orgánu.

30. Vzhledem k tomu, že prvostupňový orgán soustředil okruh poznatků a důkazních prostředků, ze kterých bylo možno usoudit na spáchání správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních ve spojení s § 39 odst. 1 písm. e) tohoto zákona nejpozději dne 6. 5. 2015, a prvostupňový orgán zahájil správní řízení pro podezření ze spáchání předmětného deliktu dne 10. 5. 2016, kdy bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení ze dne 4. 5. 2016, č. j. X, stalo se tak po lhůtě stanovené § 77 odst. 3 zákona o zbraních.
31. V případě správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona č. 119/2002 Sb., jehož podstata spočívá v porušení povinnosti držitele zbrojní licence, neboť žalobce nezaznamenal v CRZ každou změnu zbraně bezodkladně po fyzickém převzetí nebo jiné skutečnosti zakládající změnu stavu, nejdéle však do dvou dnů, soud uvádí následující:
32. V případě výroku 3 bodu A) prvostupňového rozhodnutí, tj. bezdýmného prachu Lovex S 020 (4 sudy po 25 kg) má soud za to, že prvostupňový orgán soustředil poznatky, informace a důkazní prostředky, ze kterých bylo možno usuzovat na možné spáchání tohoto správního deliktu nejpozději dne 4. 2. 2015. K uvedenému závěru soud dospěl na základě zjištění, že prvostupňový orgán si opatřil výpis střeliva a munice žalobce z CRZ ke dni 2. 2. 2015, dne 1. 2. 2015. V uvedeném přehledu není bezdýmný prach Lovex S 020 uveden. Dne 4. 2. 2015 prvostupňový orgán vypracoval podnět z kontrolní činnosti ze dne 4. 2. 2015, č. j. X, ve kterém mj. uvedl, že *„V průběhu kontroly bylo zjištěno, že v areálu objektu je uskladněn společně s municí i materiál, spadající do kompetence Českého báňského úřadu. Jde o uskladnění čtyř 25 ks sudů obsahujících bezdýmný prach Lovex S 020, dále pak je mezi ostatní municí skladováno 254 ks náložek PN14...“*. Fotografie přiložené k tomuto podnětu byly pořízeny ve dnech 2. 2. 2015 a 3. 2. 2015. S ohledem na uvedené soud dospěl k závěru, že nejpozději dne 4. 2. 2015 musela být prvostupňovému orgánu známa existence bezdýmného prachu, která nebyla uvedena v CRZ. Jestliže pak správní orgán zahájil řízení o předmětném deliktu dne 10. 5. 2016, kdy bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení ze dne 4. 5. 2016, č. j. X, stalo se tak po lhůtě stanovené § 77 odst. 3 zákona o zbraních.
33. K výroku 3 bodu B, tj. municí, která byla zjištěna v areálu žalobce a nebyla vedena v CRZ, soud pro počátek běhu prekluzivní lhůty považoval za rozhodný Úřední záznam v rámci kontroly držitele ZL ze dne 5. 2. 2015, č. j. X. V uvedeném záznamu prvostupňový orgán mj. sdělil, že *„Kontrolním orgánem bylo zjištěno, že mimo munice ráže 23 mm, 30 mm a 40 mm nebyla ostatní munice vedena v CRZ“*... *„Po ústní výzvě vedoucího kontrolní skupiny, aby p. R., statutář obou firem, doložil seznam uskladněné munice, která není v CRZ, ten dodal výpis (zřejmě ze svého interního informačního systému), na kterém seznam munice i se zůstatky na skladu byl. Při kontrole jednotlivých druhů munice za spoluúčasti pyrotechnika bylo zjištěno, že ve skladech jsou uskladněny i druhy munice, které nejsou ani na dodaných seznamech“*... *„Následně dodal p. R. na druhy munice, které nebyly ani v jeho seznamech, dodací listy a faktury dokládající, kde je získal“*. S existencí munice, která nebyla vedena v CRZ, tak musel být prvostupňový orgán seznámen nejpozději dne 5. 2. 2015. Z výše uvedeného vyplývá, že v případě munice měl prvostupňový orgán k dispozici okruh poznatků,

informací a důkazních prostředků, z nichž bylo možno na spáchání deliktu usoudit již dne 5. 2. 2015. Jestliže pak správní orgán zahájil řízení o předmětném deliktu dne 10. 5. 2016, kdy bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení ze dne 4. 5. 2016, č. j. X, stalo se tak po lhůtě stanovené § 77 odst. 3 zákona o zbraních.

34. Pokud jde o výrok 3 body C) a D), tj. (C) zbraně a HČZ, které nebyly vedeny v CRZ, avšak v průběhu kontroly byly dohledány nabývací tituly a zbraně a HČZ byly do CRZ dopsány a (D) zbraně a HČZ, které byly vedeny v CRZ, ale nebyly dohledány fyzicky při kontrole a zbraně a HČZ, které se nepodařilo žalobci dohledat, považuje soud za rozhodný okamžik vypracování „*Žádosti o poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahujících se k předmětu kontroly nebo činnosti kontrolované osoby*“ ze dne 17. 4. 2015, č. j. X. V této žádosti prvostupňový orgán pod bodem 1) uvedl, že v příloze č. 1 Multiagro jsou seznamy zbraní a HČZ, které byly dne 2. 2. 2015 vedeny v evidenci CRZ mj. na evidenční knize žalobce a které se nepodařilo fyzicky prvostupňovému orgánu dohledat. Z uvedeného důvodu prvostupňový orgán požádal žalobce o předložení 32 ks zbraní a 50 ks HČZ uvedených v příloze k fyzické kontrole nebo dokladaci, kde se předmětné nedohledané zbraně a HČZ nacházejí. Pod bodem 2) až 5) prvostupňový orgán uvedl, že v přílohách č. 2 až 5 je seznam zbraní a HČZ, které byly v průběhu kontroly v areálu nalezeny a které se naopak nepodařilo prvostupňovému orgánu dohledat v CRZ. Z uvedeného důvodu prvostupňový orgán požádal o předložení nabývacích titulů k předmětným zbraním a HČZ v seznamu v příloze 2 až 5 a dokladaci, proč se předmětné zbraně a HČZ nenalézají v evidenčním systému CRZ. Požadované informace měl žalobce poskytnout v termínu do 4. 5. 2015. Z výše uvedené žádosti tak má soud za to, že prvostupňovému orgánu musela být známa skutečnost, že žalobce nezaznamenával v CRZ každou změnu zbraně a HČZ bezodkladně po fyzickém převzetí nebo jiné skutečnosti zakládající změnu stavu, nejdéle však do 2 dnů, nejpozději dne 17. 4. 2015. Toto zjištění soudu je pak v souladu s usnesením ze dne 31. 8. 2015, č. j. X, kterým prvostupňový orgán reagoval na v pořadí pátou žádost žalobce o prodloužení lhůty na poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahujících se k předmětu kontroly nebo činnosti kontrolované osoby, které požadoval v žádosti ze dne 17. 4. 2015. V uvedeném usnesení prvostupňový orgán mj. poznamenal, že kontrola zbraní kontrolní skupinou probíhala v termínu od 2. 2. 2015 do 15. 4. 2015. S ohledem na uvedené soud dospěl k závěru, že nejpozději dne 17. 4. 2015, kdy prvostupňový orgán sumarizoval svá zjištění ohledně zbraní a HČZ (ne)vedených v CRZ a v návaznosti na toto shrnutí vyzval žalobce k předložení zbraní a HČZ, které byly vedeny v evidenci v CRZ, avšak nebyly dohledány, a současně zbraní a HČZ, které byly nalezeny a které nebyly vedeny v evidenci CRZ, byl prvostupňovým orgánem soustředěn onen okruh poznatků, informací a důkazních prostředků, z nichž bylo možno na spáchání správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních usoudit. Jestliže pak správní orgán zahájil řízení o předmětném deliktu dne 10. 5. 2016, kdy bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení ze dne 4. 5. 2016, č. j. X, stalo se tak po lhůtě stanovené § 77 odst. 3 zákona o zbraních.
35. Protože soud shledal, že došlo k prekluzi odpovědnosti žalobce za oba vytčené správní delikty, nezbylo mu než napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit.
36. S ohledem na skutečnost, že soud zrušil rozhodnutí správních orgánů z důvodu prekluze, nezabýval se již ostatními žalobními námitkami, neboť by to bylo nadbytečné.

37. Bez ohledu na shora uvedené si závěrem soud dovoluje podotknout, že v projednávané věci dvakrát vyzýval žalobce k předložení spisového materiálu vázících se k protokolu ze dne 15. 10. 2015, č. j. X. Ani po druhém doplnění spisového materiálu ze strany žalovaného však nelze mít za to, že by soudu byl předložen úplný spisový materiál, který by odpovídajícím způsobem ověřoval průběh provedené kontroly. Obsahem spisového materiálu nejsou v některých případech doklady o doručení písemností žalobci, rovněž pak nejsou součástí spisového materiálu v některých případech přílohy podání správních orgánů. S ohledem na uvedené soud nabádá žalovaného, aby v budoucnu byla vedení spisového materiálu věnována větší pozornost a pečlivost.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Protože v projednávaném případě došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ze stejného důvodu soud zrušil v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. i prvostupňové rozhodnutí.
39. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, a to navzdory skutečnosti, že žalobce v reakci na výzvu soudu sdělil, že s rozhodnutím bez jednání nesouhlasí, neboť takový postup mu umožňuje § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobce, a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 11 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupce žalobce advokáta MUDr. Ivana Langra.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 13. července 2021

Milan Tauber v.r.
předseda senátu